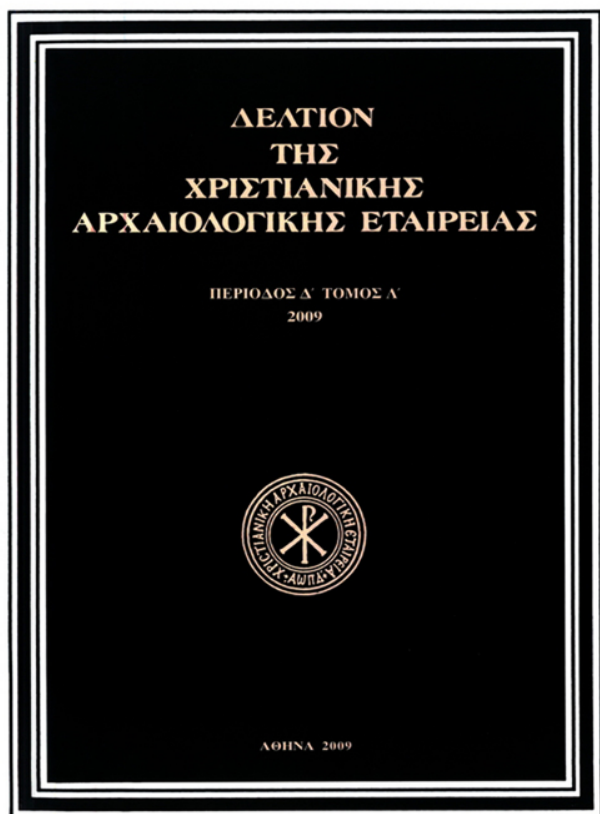

Δελτίον της Χριστιανικής Αρχαιολογικής Εταιρείας

Τόμ. 30 (2009)

Δελτίον ΧΑΕ 30 (2009), Περίοδος Δ'. Στη μνήμη του Ηλία Κόλλια (1936-2007)

Κυπριακές εικόνες στην Αμοργό

Παναγιώτης Λ. ΒΟΚΟΤΟΠΟΥΛΟΣ

doi: [10.12681/dchae.652](https://doi.org/10.12681/dchae.652)

Βιβλιογραφική αναφορά:

ΒΟΚΟΤΟΠΟΥΛΟΣ Π. Λ. (2011). Κυπριακές εικόνες στην Αμοργό. *Δελτίον της Χριστιανικής Αρχαιολογικής Εταιρείας*, 30, 225–232. <https://doi.org/10.12681/dchae.652>

ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ

Κυπριακές εικόνες στην Αμοργό

Παναγιώτης ΒΟΚΟΤΟΠΟΥΛΟΣ

Περίοδος Δ', Τόμος Λ' (2009) • Σελ. 225-232

ΑΘΗΝΑ 2009

ΚΥΠΡΙΑΚΕΣ ΕΙΚΟΝΕΣ ΣΤΗΝ ΑΜΟΡΓΟ

Η προσφορά μου στον τόμο εις μνήμην του Ἡλίου Κόλλια ἀφορᾷ εἰκόνες πού σώζονται στήν Ἀμοργό, νησί τῶν Κυκλάδων πού γιά ὠρισμένα χρόνια εἶχε ὑπαχθεῖ στήν 4η Ἐφορεία Βυζαντινῶν Ἀρχαιοτήτων Δωδεκανήσου, τήν ἐποχή πού τήν διηύθυνε ὁ ἀλησμόνητος συνάδελφος καί φίλος. Ὁ Ἡλίας μου εἶχε πρόθυμα παραχωρήσει τήν ἄδεια δημοσιεύσεως τῶν εἰκόνων, γιά τίς ὁποῖες θά γίνει λόγος, πού φυλάσσονται στήν ἱστορική μονή τῆς Παναγίας Χοζοβιωτίσσης¹.

Ἡ πρώτη εἰκόνα, διαστάσεων 106×81×2,5 ἐκ., πού σώζεται σέ κακή κατάσταση, συντηρήθηκε πρό μερικῶν ἐτῶν χωρίς τήν ἐπίβλεψη τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ὑπηρεσίας, ἀφοῦ ἀφαιρέθηκε ἡ μεταλλική ἐπένδυσή της. Εἶναι ζωγραφισμένη σέ τέσσερις σανίδες – δύο μεγάλες στό κέντρο καί δύο στενές στά πλάγια – στερεωμένες μέ τρεῖς δοκίδες, καρφωμένες στό πίσω μέρος μέ γυψό-καρφα. Κάτω ἀπό τήν κατώτερη δοκίδα εἶναι προσηλωμένη μία πρόσθετη ὀριζόντια σανίδα, διαστάσεων 79,5×8×2,5 ἐκ. Αὐτόξυλο πλαίσιο πλάτους 3,5 ἐκ. ἐξέχει ἐλαφρῶς.

Ἡ εἰκόνα παριστάνει τόν ἅγιο Γεώργιο καβάλλα σέ ἄσπρο ἄλογο, πού βαδίζει ἀργά πρός τά δεξιά (Εἰκ. 1). Μέ τὸ ἀριστερὸ χέρι κρατεῖ ἀσπίδα καί μέ τὸ δεξιό, πού βαστᾷ κάθετα ἀκόντιο, ἀγκαλιάζει ἓνα παιδί καθισμένο στά καπούλια τοῦ ἀλόγου, τὸ ὁποῖο κρατεῖ κύπελλο στό ἀριστερὸ χέρι καί κανάτι στό δεξιό. Τὸ κεφάλι τοῦ ἁγίου εἶναι στραμμένο πρός τόν θεατή. Τὸ ἀναπετάριν του ἀπλώνεται καί γεμίζει τὸ κενὸ στήν ἄνω ἀριστερή γωνία. Στὴν ἀντίστοιχη δεξιὰ γωνία εἰκονίζεται μέσα σέ τεταρτοκύκλιο, διάστικτο μέ ἀστέρια, ὁ Χριστὸς πού εὐλογεῖ. Χαμηλὰ εἰκονίζεται μέσα σέ λίμνη ὁ δράκος, τὸν ὁποῖο κατέβαλε ὁ ἅγιος, καί δεξιότερα ἢ πριγκήπισσα τήν ὁποία ἔσωσε. Τὸ τμήμα αὐτὸ τῆς εἰκόνας εἶναι ξαναζω-

γραφισμένο καί δὲν εἶναι συνεπῶς βέβαιο ὅτι περιελάμβανε ἀρχικὰ τὸ ἐπεισόδιο αὐτό.

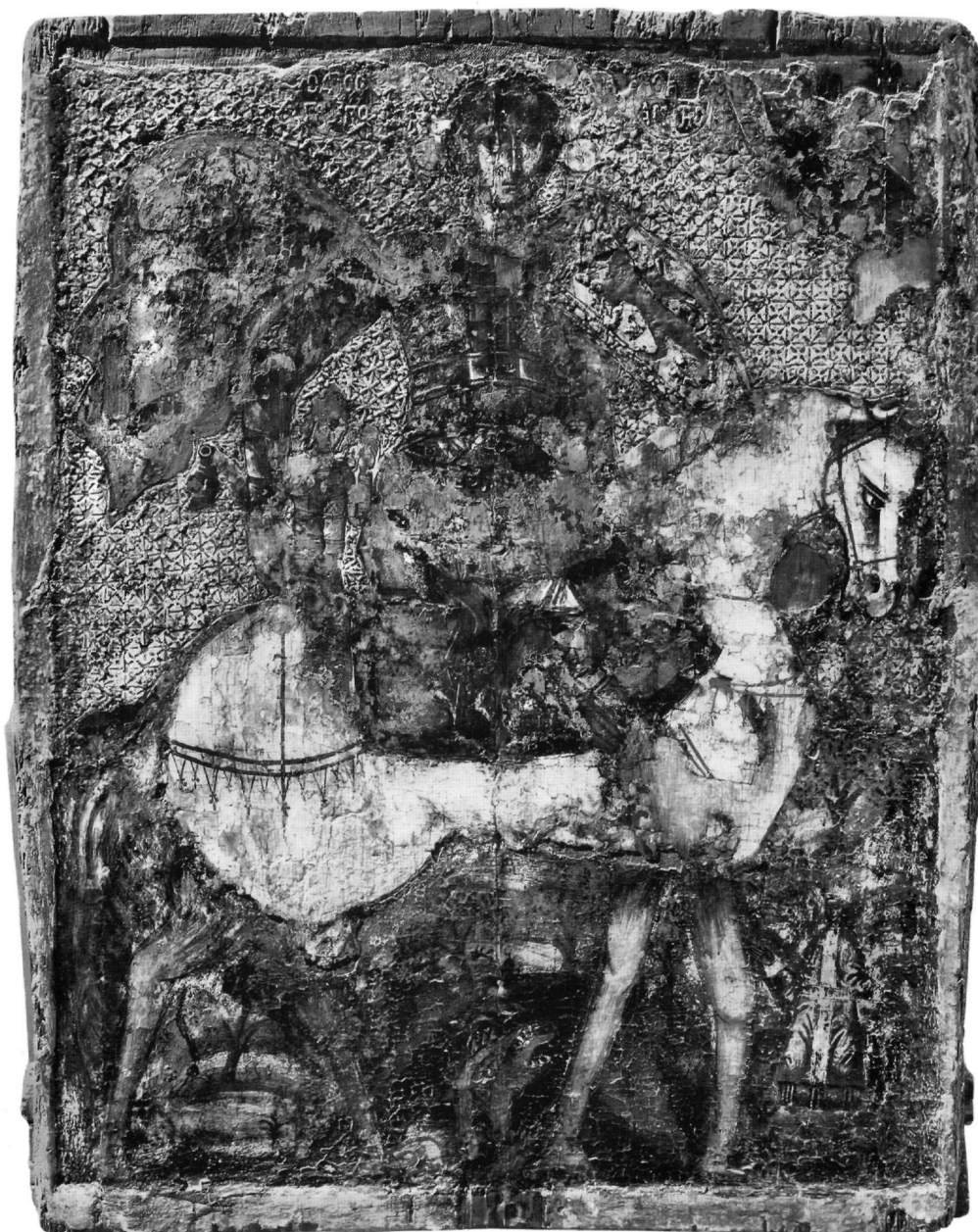
Στὸ πρόσωπο τοῦ ἁγίου ὁ προπλασμός εἶναι καφέ. Ἐχει χαμηλὸ μέτωπο, λεπτὴ μύτη καί μικρὸ στόμα (Εἰκ. 2). Πυκνὰ λεπτὰ παράλληλα φῶτα εἶναι ζωγραφισμένα δίπλα στό δεξιὸ μάτι καί πάνω ἀπὸ τὸ στόμα. Ὁ ἅγιος φορεῖ βαθυγάλαζο χειριδωτὸ χιτῶνα μέ λευκὲς τίς φωτισμένες ἐπιφάνειες, κόκκινο θώρακα καί μανδύα, καί ἀνοικτοκάστανες δρομίδες. Τὸ παιδί στά καπούλια τοῦ ἀλόγου φορεῖ καστανέρυθρο ροῦχο καί κόκκινο σκουφοῦ· τὸ κανάτι πού κρατεῖ εἶναι βαθυγάλαζο. Στὴν ἀσπίδα διατηροῦνται σέ ἐλαφρὸ ἀνάγλυφο λείψανα ἀνορθωμένου λιονταριοῦ γυρισμένου ἀριστερὰ μέ σηκωμένη τὴν οὐρά, κρινανθέμων καί γεωμετρικοῦ κοσμήματος στήν παρυφή (Εἰκ. 3). Ὁ ἀνάγλυφος ἐλισσόμενος βλαστός, πού κοσμεῖ τὸν φωτοστέφανο τοῦ ἁγίου, διακόπτεται ἀπὸ τέσσερις κύκλους. Ἡ ἵπποσκευὴ εἶναι κόκκινη, μέ κρόσσια πού κρέμονται σχηματίζοντας ἀνάποδα κρινάνθεμα. Στὸ ξαναζωγραφισμένο κάτω τμήμα τοῦ πίνακα ὁ δράκος εἶναι πράσινος καί τὸ ἔδαφος ἀποδίδεται φυσιοκρατικὰ μέ δενδρύλλια καί χόρτα.

Ὁ λευκὸς κάμπος κοσμεῖται μέ πλέγμα ἀναγλύφων τετραγώνων. Στὴν διασταύρωση τῶν γραμμῶν σχηματίζονται κουκκίδες, ἀπὸ ὅπου ξεκινοῦν διαγώνιες πού πλαταίνουν πρός τὸ κέντρο τῶν διαχώρων (Εἰκ. 1 καί 3). Στὸ ἄνω δεξιὸ καί τὸ κάτω ἀριστερὸ τμήμα τοῦ κάμπου ὁ διάκοσμος φαίνεται σήμερὰ ἐγγράρακτος, ἐπειδὴ ἐξέπεσαν τὰ ἀνάγλυφα στοιχεῖα, τῶν ὁποίων διατηροῦνται ἴχνη.

Ἀριστερὰ καί δεξιὰ ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ ἁγίου εἶναι γραμμένη μέ ἄσπρα ἀνάγλυφα κεφαλαῖα γράμματα μέσα σέ δύο κυανοὺς κύκλους ἢ ἐπιγραφή: Ο ΑΓΙΟΣ / ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ο Β[ΑΛΣ]/ΑΜΙΤΗΣ.

¹ Πὰ τὸ μοναστήρι βλ. τὸν ἐξαίρετο ὁδηγὸ τῆς Λίλας Μαραγκοῦ, *Ἀμοργός. Μονὴ Παναγίας τῆς Χοζοβιώτισσας*, Ἀθήνα 1988. Πρβλ. καί Ἀ. Μηλιαράκη, *Ὑπομνήματα περιγραφικὰ τῶν Κυκλάδων Νήσων κατὰ μέρος. Ἀμοργός*, ἐν Ἀθήναις 1884, 30-35. Ἰ. Βο-

γιατζίδου, *Ἀμοργός. Ἱστορικαὶ ἔρευναι περὶ τῆς νήσου*, ἐν Ἀθήναις 1918, 16-68. E. Kolodny, *Un village cycladien. Chora d'Amorgos*, Aix-en-Provence 1992, 37-43.

Εἰκ. 1. Ἀμοργός. Μονὴ Παναγίας Χοζοβιωτίσσης. Εἰκόνα τοῦ ἁγίου Γεωργίου.

Τὸ μονύδριό τοῦ Ἁγίου Γεωργίου τοῦ Βαλσαμίτη εἶναι μετόχι τῆς μονῆς Χοζοβιωτίσσης, πού ἀπέχει περίπου μίαν ὥρα ΝΔ. τῆς Χώρας. Στὸν ναὸ ὑπῆρχε ὑδρομα-

ντεῖο, φημισμένο σὲ ὅλες τὶς Κυκλάδες. Τὸ περιγράφουν ὅλοι οἱ περιηγηταὶ πού ἐπεσκέφθησαν τὴν Ἀμοργό, ἤδη ἀπὸ τὰ μέσα τοῦ 17ου αἰ.² Ἡ εἰκόνα τοῦ ἁγίου

² Ἀ. Μηλιαράκη, «Τὸ ἐν Ἀμοργῷ μαντεῖον τοῦ Ἁγίου Γεωργίου τοῦ Βαλσαμίτου», *Ἑστίς*, ΙΣΤ', ἀριθ. φύλλου 411, 13 Νοεμβρίου

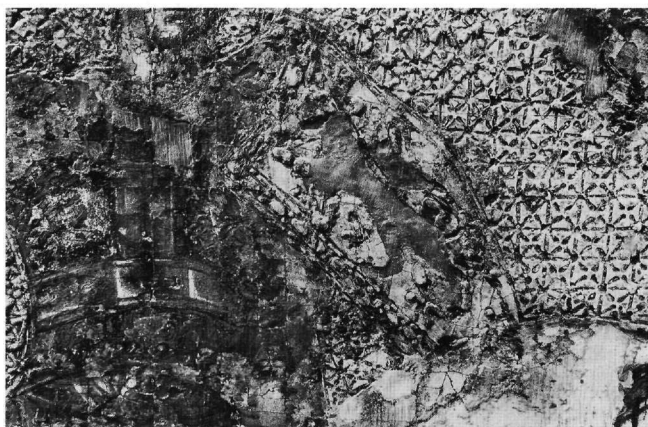
1883, 717-720. Πρῶτος μνημονεύει τὸ προσκύνημα ὁ ἀββᾶς Richard τὸ 1651.

Εικ. 2. Άμοργός. Μονή Παναγίας Χοζοβιτίσσης. Εικόνα του αγίου Γεωργίου. Το κεφάλι του αγίου.

λιτανευόταν μαζί με τὸ παλλάδιον τῆς Μονῆς, τὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας Χοζοβιτίσσης, στὴν Χώρα καὶ σὲ ἄλλα σημεῖα τῆς Άμοργοῦ, ὁλόκληρη τὴν ἑβδομάδα τῆς Διακαινησίμου³.

Στὴν πίσω ὄψη τῆς εἰκόνας (Εἰκ. 4) εἶναι σχεδιασμένοι με κόκκινο χρῶμα πάνω σὲ λευκὸ βάθος σταυρὸς καὶ ἡ

Εικ. 3. Άμοργός. Μονή Παναγίας Χοζοβιτίσσης. Εικόνα του αγίου Γεωργίου. Ἡ ἀσπίδα τοῦ αγίου.

ἐπιγραφή IC [XC]. Ὁ σταυρὸς ἔχει δύο ὀριζόντιες κεραῖες, ἀπὸ τίς ὁποῖες ἡ κατώτερη εἶναι διαγώνια.

Ὁ Μεγαλομάρτυς Γεώργιος εἰκονίζεται συχνὰ ἐφιππος ἀπὸ τὴν μεσοβυζαντινὴ περίοδο καὶ ἔξῃς. Ἀπὸ τὸν 12ο-13ο αἰ. παριστάνεται ἐνίοτε μὲ ἓνα παιδί στὰ καπούλια τοῦ ἀλόγου. Ἡ παράσταση αὐτὴ ἀναφέρεται στὴν διάσωση, μὲ ἐπέμβαση τοῦ «αἰχμαλώτων ἐλευθερωτοῦ» αγίου, ἐνὸς παιδιοῦ ποῦ, σύμφωνα μὲ τὰ Θαύματά του, εἶχε σκλαβωθεῖ στὴν Λέσβο ἀπὸ Σαρακηνοῦς. Ὁ ἅγιος Γεώργιος τὸ ἄρπαξε, ἐνῶ κερνοῦσε κρασί τὸ ἀφεντικό του, καὶ τὸ μετέφερε στὸ σπίτι τῶν γονέων του⁴.

Ὁ ἅγιος Γεώργιος μὲ τὸν οἰνοχόο πισωκάπουλα εἰκονίζεται συνήθως στὰ πρῶιμα παραδείγματα, ὅπως στὴν εἰκόνα μας, μὲ τὸ ἄλογο σὲ παρέλαση⁵, καὶ σπανιώτερα ἀνασηκωμένο στὰ πίσω πόδια, ὅπως στὰ περισσότερα παραδείγματα τῆς κρητικῆς σχολῆς⁶. Ὁ τύπος ἀπαντᾷ κυρίως στὰ ἑλληνικὰ νησιά: τὴν Κύπρο⁷,

³ Βλ. τίς περιγραφὲς τῶν Ἀντωνίου Μηλιαράκη (´πομνήματα περιγραφικὰ τῶν Κυκλάδων Νήσων (ὑπόσημ. 1), 38-40) καὶ James Theodore Bent (The Cyclades, or Life Among the Insular Greeks, Λονδῖνο 1885, 475-480, 485-487).

⁴ Βλ. R. Cormack - S. Michalarias, «A Crusader Painting of St George: 'maniera greca' or 'lingua franca'?», The Burlington Magazine 126 (1984), 132-141. G. Dimitroklallis, «Saint Georges passant sur la mer», ΔΧΑΕ ΚΣΤ (2005), 367-371.

⁵ Πά τὸν ὅρο βλ. Ν. Χατζηδάκη, «Κρητικὴ εἰκόνα τοῦ αγίου Γεωργίου καβαλλάρη σὲ παρέλαση. Ἀπὸ τὴ δωρεὰ Στεφάνου καὶ Φραγκίσκου Βαλλιάνου στὸ Μουσεῖο Μπενάκη», Τὰ Νέα τῶν Φίλων τοῦ Μουσείου Μπενάκη, Ὀκτ.-Δεκ. 1989, 9-23.

⁶ Ὅπως σὲ κρητικὴ εἰκόνα ποῦ βρῖσκεται στὴν Κέρκυρα (Π. Λ. Βοκοτοπούλου, Εἰκόνες τῆς Κερκύρας, Ἀθήνα 1990, 22-24, εἰκ.

12) ἢ σὲ εἰκόνες τοῦ Ζαχαρία Τζακαροπούλου, τοῦ 1635, στὸν Ἅγιο Γεώργιο τὸν Ἀφέντη στὸ χωριὸ Ἅγιος Λουκάς τῆς Σίφνου (Θ. Ἀλιπράντη, Θησαυροὶ τῆς Σίφνου, Ἀθήνα 1979, 31-32, πίν. 17, 18, εἰκ. 14) καὶ τοῦ Ἱεροδιακόνου Ἰωσήφ, ἔργο τοῦ 1649, σήμε-ρα στὴν Γενεύη (Les icones du Musée d'Art et d'Histoire, Genève 1985, ἀριθ. 29). Πρβλ. καὶ Dimitroklallis, ἔ.ἄ., 368 καὶ σημ. 14.

⁷ Ὅπως σὲ εἰκόνες ἀπὸ τὴν Ἁγία Μαρίνα Φιλούσας (Ἀθ. Παπαγεωργίου, Εἰκόνες τῆς Κύπρου, Λευκωσία 1991, 73, εἰκ. 53), ἀπὸ τὸν Ἅγιο Κενδέα τῆς Πάφου (αὐτ., 143-147, εἰκ. 98) καὶ ἀπὸ τὴν Χρυσαινιώτισσα, σήμε-ρα στὴν Φανερωμένη (Ν. Παναγιῇ, Ὁ Ἱερὸς Ναὸς Παναγίας τῆς Φανερωμένης στὴ Λευκωσία τῆς Κύπρου, Λευκωσία 2002, 52· ἡ σύνθεση εἶναι ἐδῶ ζωγραφισμένη ἀντίστροφα) καὶ σὲ τοιχογραφίες τῆς Παναγίας Χρυσελευσῖνας στὴν Ἔμπα (Ἀθ. Παπαγεωργίου, Ἱερὰ Μητροπόλις Πάφου. Ἰστο-

Εικ. 4. Άμοργός. Μονή Παναγίας Χοζοβωτίσσης. Εικόνα του άγιου Γεωργίου. Ή πίσω όψη.

την Ρόδο⁸, την Κρήτη⁹, τις Κυκλάδες¹⁰. Μεγάλη εικονογραφική όμοιότητα με την εικόνα μας ως προς την στά-

ση του άγιου και του παιδιού και τó άναπετάριν παρρουσιάζει εικόνα του Βρετανικού Μουσείου, που ίσως ζωγραφίσθηκε στην Κύπρο¹¹. Όμοια είναι ή ίπποσκευή στα καπούλια του άλόγου σέ εικόνα του Σινά, όπου ή κίνηση του ζώου είναι αντίστροφη¹². Στην Άφέντρικα του Κουτσοβέντη και στίς τοιχογραφίες της Ρόδου τó άλογο καλπάζει. Σέ έργα της κρητικής σχολής τó θέμα συνδυάζεται με την δρακοντοκτονία¹³.

Τό επίθετο Βαλσαμίτης δέν αντιστοιχεί σέ ώρισμένο τύπο του άγιου Γεωργίου. Στόν Φωτοδότη, μετόχι της Χοζοβιώτισσας στην Χώρα της Άμοργού, φυλάσσεται εικόνα του άγιου Γεωργίου έφίππου με την έπιγραφή: Ο ΑΓ(ΙΟC)/ΓΕΩΡΓΙΟC Ο ΒΑΡCΑΜΗΤΙC, έπαρχιακό έργο του 17ου μάλλον αϊ., που άνήκει στην παραλλαγή όπου ό άγιος άκοντίζει τόν δράκο και τó άλογο είναι σηκωμένο στα πίσω πόδια (Εικ. 5)¹⁴, όπως στην εικόνα της Κερκύρας και τά άλλα παραδείγματα της ύποσημείωσης 6.

Τό άνάγλυφο βάθος ύποκαθιστά συχνά την δαπανηρή άργυρεπίχρυση επένδυση των εικόνων στα ύστερα βυζαντινά χρόνια. Ή πρακτική αυτή μαρτυρείται ιδίως στην Κύπρο, από τά τελευταία χρόνια του 12ου αϊ., όταν στο νησί ιδρύεται φραγκικό βασίλειο¹⁵. Ο κάμπος των εικόνων κοσμεϊται με άνάγλυφους βλαστούς ή, όπως στην εικόνα της Άμοργού, με τετράγωνα και άλλα γραμμικά σχέδια. Γεωμετρικό σχέδιο, άνάλογο με της εικόνας της Άμοργού, έχουν άρκετές κυπριακές εικόνες, όπως ή Παναγία Βρεφοκρατούσα με την έπιγραφή Έλεοϋσα της Χρυσαιλιωτίσσας στην Λευκωσία¹⁶, ή Θεοτόκος σέ παραλλαγή της Κυκκώτισσας από

ρία και τέχνη, Λευκωσία 1996, 92, εικ. 50), στόν Άρχάγγελο Μιχαήλ του Πεδουλά, του 1474 (Θ. Παπαδόπουλλος (έκδ.), *Τοτορία της Κύπρου*, τ. Ε' 2, Λευκωσία 1996, πίν. LXXI. Dimitrokallis, έ.ά., 369, εικ. 3), στόν Σταυρό του Άγιασμάτη, του 1494 (Α. και J. Stylianou, *The Painted Churches of Cyprus*, Λονδίνο 1985, 206, εικ. 119) και στην Παναγία Άφέντρικα της μονής του Άγιου Ιωάννου Χρυσοστόμου Κουτσοβέντη (αύτ., 467, εικ. 280).

⁸ Σέ τοιχογραφίες του Άγιου Νικολάου Διμυλιās (Dimitrokallis, έ.ά., 369, εικ. 4) και του Ίλκ Μιχράμπ στην πόλη της Ρόδου (Α. Κ. Όρλάνδου, «Βυζαντινά και μεταβυζαντινά μνημεία της Ρόδου», *ΑΒΜΕ* 7 (1948), 152-154, εικ. 126).

⁹ Όπως σέ εικόνα της Παναγίας Λιθινών Σητείας (*Εικόνες της κρητικής τέχνης*, Ήράκλειον 1993, 501, άριθ. 146) και σέ τοιχογραφίες του Μιχαήλ Άρχαγγέλου στην Σαρακίνα Σελίνου (M. Bouboukakis κ.ά., *Byzantinisches Kreta*, Μόναχο 1983, 207, εικ. 159) και του Άγιου Γεωργίου Σφακιώτη στο Διαβαϊδέ Πεδιάδος (Dimitrokallis, έ.ά., 369).

¹⁰ Π.χ. σέ εικόνα του Ζαχαρία Τζακαροπούλου, του 1635, στόν Άγιο Γεώργιο Άφέντη της Σίφνου (Άλιπράντης, έ.ά. (ύποσημ. 6), 31-32, πίν. 17, 18, εικ. 14) και σέ εικόνα του Άγιου Γεωργίου Άνά-

φης, του 1638 (Βοκοτόπουλος, έ.ά. (ύποσημ. 6), 23).

¹¹ Cormack - Michalaris, έ.ά., 132-141, εικ. 2. D. Buckton (έπιμ.), *Byzantium. Treasures of Byzantine Art and Culture from British Collections*, Λονδίνο 1994, 176, άριθ. 191 (R. Cormack). *The Glory of Byzantium*, Νέα Ύόρκη 1997, άριθ. 261 (J. Folda).

¹² Cormack - Michalaris, έ.ά. (ύποσημ. 4), 137, εικ. 8.

¹³ Βλ. π.χ. τίς εικόνες που μνημονεύονται στην ύποσημείωση 6.

¹⁴ Εύχαριστώ τόν αιδ. πρωτοπρεσβύτερο π. Θωμά Συνοδινό για την εύγενή παραχώρηση της φωτογραφίας της εικόνας.

¹⁵ D. Talbot Rice, «Cypriot Icons with Plaster Relief Backgrounds», *JÖB* 21 (1972), 269-278. M. Frinta, «Raised Gilded Adornment of Cypriot Icons, and the Occurrence of the Technique in the West», *Gesta* 20 (1981), 333-347. Του ίδιου, «Relief in Gilded Pastiglia on the Cypriot Icons and its Propagation in the West», *Πρακτικά του Δευτέρου Διεθνούς Κυπριολογικού Συνεδρίου* (Λευκωσία, 20-25 Άπριλίου 1982), Λευκωσία 1986, τ. Β', 539-544. Παπαγεωργίου, *Εικόνες της Κύπρου*, 30-31.

¹⁶ Talbot Rice, έ.ά., 274, εικ. 8. Παπαγεωργίου, *Εικόνες της Κύπρου*, 42, εικ. 26.

τὴν Ἀσίῳ¹⁷, ἔνθρονη Βρεφοκρατοῦσα Θεοτόκος τῆς Φανερωμένης στὴν Λευκωσία¹⁸, ὁ Χριστὸς Παντοκράτωρ στὸν οἰκισμὸ τοῦ Ἁγίου Θεοδώρου τῆς ἐπαρχίας Λεμεσοῦ¹⁹, ἡ Γλυκοφιλοῦσα Θεοτόκος ἀπὸ τὸν Καλοπαναγιώτη²⁰, ἄλλη Γλυκοφιλοῦσα ἀπὸ τὸν ναὸ τοῦ Ἀρχαγγέλου Μιχαὴλ στὴν Ἀνώγυρα, σήμερα στὸ Μουσεῖο τῆς Μητροπόλεως Πάφου²¹, καὶ ἡ Θεοτόκος μεταξὺ τῶν ἁγίων Λουκᾶ καὶ Λαζάρου στὴν Ἀγγελόκτιστη τοῦ Κιτίου²². Ὅλες αὐτὲς οἱ εἰκόνες ἔχουν χρονολογηθεῖ μεταξὺ τοῦ 13ου καὶ τοῦ 15ου αἰ. Ἀνάλογο ἀνάγλυφο διάκοσμο ἔχουν τὰ κεντήματα στὰ ἄμφια καὶ ὁ διάκοσμος τοῦ εὐαγγελίου τοῦ ἁγίου Νικολάου στὴν μεγάλη εἰκόνα τοῦ ἀπὸ τὸν Ἅγιο Νικόλαο τῆς Στέγης, τοῦ 13ου αἰ., σήμερα στὸ Βυζαντινὸ Μουσεῖο τοῦ Ἰδρυάματος Ἀρχιεπισκόπου Μακαρίου Γ' στὴν Λευκωσία²³, καὶ ἡ καλύπτρα τῆς Θεοτόκου Παραμυθίας σὲ εἰκόνα τοῦ Ἁγίου Γεωργίου Πενταλιᾶ, σήμερα στὸ Μουσεῖο τῆς Μητροπόλεως Πάφου, τὴν ὁποία ὁ Παπαγεωργίου χρονολογεῖ στὸν 14ο-15ο αἰ.²⁴ Τὸ ἴδιο θέμα διακοσμεῖ τὸν φωτοστέφανο τῆς εἰκόνας τοῦ Χριστοῦ Παντοκράτορος τοῦ 1262/3 στὴν Ἀχρίδα²⁵ καὶ συναντᾶται καὶ σὲ ὄψιμη εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ Παντοκράτορος ἀπὸ τὴν περιφέρειαν τοῦ Ἀργυροκάστρου²⁶. Οἱ περιπτώσεις ὅπου τὸ πλέγμα τῶν ἀναγλύφων τετραγώνων ἀπαντᾷ κατὰ τοὺς βυζαντινοὺς χρόνους ἐκτὸς τῆς Κύπρου εἶναι ἐλάχιστες. Τὸ χαρακτηριστικὸ αὐτὸ ἀποτελεῖ ἰσχυρὸ ἐπιχείρημα γιὰ τὴν ἀπόδοση τῆς εἰκόνας πὺν μᾶς ἀπασχολεῖ σὲ κυπριακὸ ἐργαστήριον. Τὴν ἀποψη αὕτη ἐνισχύει καὶ ἡ ἀπεικόνιση στὴν ἀσπίδα τοῦ ἁγίου Γεωργίου τοῦ ἀνωρθωμένου λιονταριοῦ τῶν Lusignan²⁷ (Εἰκ. 3).

Ἡ κακὴ κατάσταση τῆς εἰκόνας δυσκολεύει τὴν χρονολόγησίν της. Τὸ πλάσιμο στὸ πρόσωπο τοῦ ἁγίου μὲ πυκνὰ λεπτὰ παράλληλα φῶτα δίπλα στὸ δεξι μάτι καὶ πάνω ἀπὸ τὸ στόμα συνηγορεῖ γιὰ ὄψιμη χρο-

Εἰκ. 5. Ἀμοργός. Ναὸς Φωτοδότου. Εἰκόνα τοῦ ἁγίου Γεωργίου τοῦ Βαλσαμίτου.

νολόγησι, στὴν δευτέρῃ ἴσως πενήνταετία τοῦ 14ου αἰ.

Κυπριακῆς προελεύσεως εἶναι πιθανῶς καὶ ἄλλες δύο εἰκόνες τῆς Ἀμοργοῦ. Δημοσιεύοντας πρὸ δέκα σχεδὸν

¹⁷ Talbot Rice, ἔ.ἀ., 272-273, εἰκ. 5. Παπαγεωργίου, *Εἰκόνες τῆς Κύπρου*, 55, εἰκ. 35.

¹⁸ A. Papageorgiou, *Icones de Chypre*, Γενεύη 1969, εἰκ. σ. 39. Talbot Rice, ἔ.ἀ., 274, εἰκ. 7.

¹⁹ S. Sophocleous, *Icones de Chypre. Diocèse de Limassol 12e-16e siècle*, Λευκωσία 2006, 26, 167, 323, ἀριθ. 14.

²⁰ Ἀ. Παπαγεωργίου, *Ἡ αὐτοκέφαλος Ἐκκλησία τῆς Κύπρου*, Λευκωσία 1995, 139. *Βυζαντινὴ μεσαιωνικὴ Κύπρος*, βασιλίσσα στὴν Ἀνατολὴ καὶ ῥήγαινα στὴ Δύση, Λευκωσία 1997, 114, ἀριθ. 52.

²¹ Παπαγεωργίου, *Τερὰ Μητροπόλιν Πάφου* (ὑποσημ. 7), 147, εἰκ. 96.

²² Κ. Γερασίμου κ.ἀ., *Ἡ κατὰ Κίτιον ἀγιογραφικὴ τέχνη*, Λάρνακα 2002, 134, ἀριθ. 3 (Χρ. Σπανοῦ).

²³ D. Mouriki, «Thirteenth-Century Icon Painting in Cyprus», *The*

Griffon, N.S., 1-2 (1985-1986), 38-42, 46-47, εἰκ. 48. Παπαγεωργίου, *Εἰκόνες τῆς Κύπρου*, 46-55, εἰκ. 32. *The Glory of Byzantium*, Νέα Ὑόρκη 1997, ἀριθ. 263.

²⁴ Παπαγεωργίου, *Τερὰ Μητροπόλιν Πάφου* (ὑποσημ. 7), εἰκ. 101.

²⁵ V. Djurić, *Icones de Yougoslavie*, Βελιγράδι 1961, 18, 83-84, ἀριθ. 2, πίν. II. Frinta, «Relief in Gilded Pastiglia», ἔ.ἀ. (ὑποσημ. 14), 541, εἰκ. 8.

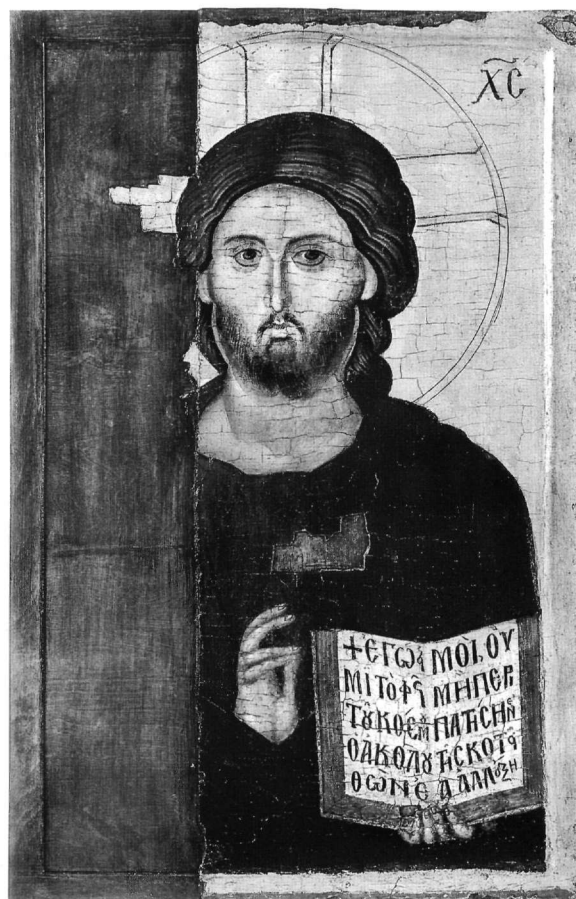
²⁶ *Εἰκόνες ἀπὸ τῆς Ὁρθόδοξης Κοινότητος τῆς Ἀλβανίας*, Θεσσαλονίκη 2006, 112-113, ἀριθ. 36 (Ε. Δρακοπούλου). Ἡ εἰκόνα χρονολογεῖται στὸν 18ο αἰ. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἀπαντᾷ ἐνίοτε σὲ εἰκόνες τῆς Ἀλβανίας ἀνάγλυφος διάκοσμος στὸν κάμπο, μὲ φυτικὰ ὅμως θέματα. Βλ. αὐτ., 102.

²⁷ W.-H. Rudt de Collenberg, «L'héraldique de Chypre», *Cahiers d'Héraldique* III (1977), 85-99. G. Markou, *Heraldry in Cyprus*, Λευκω-

Εἰκ. 6. Ἀμοργός. Μονὴ Παναγίας Χοζοβιωτίσσης. Εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ Παντοκράτορος.

ἐτῶν τὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ Παντοκράτορος στὸ τέμπλο τῆς Χοζοβιώτισσας (Εἰκ. 6), τὴν εἶχα συγκρίνει μὲ τὸν Παντοκράτορα τοῦ ναοῦ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου στὴν Λευκωσία, σήμερα στὸ Βυζαντινὸ Μουσεῖο τοῦ Ἰδρύματος Ἀρχιεπισκόπου Μακαρίου Γ', ὅπου τὸν Χριστὸ πλαισιώνουν δύο σεβίζοντες ἄγγελοι²⁸. Δύο χρόνια ἀργότερα δημοσιεύθηκε εἰκόνα μὲ τὸ ἴδιο θέμα τοῦ ναοῦ τῆς Παναγίας στὴν Γαλάτα (Εἰκ. 7)²⁹. Οἱ ὁμοιό-

Εἰκ. 7. Γαλάτα. Ναὸς Παναγίας. Εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ Παντοκράτορος.

τητες στὴν εἰκονογραφία καὶ τὴν τεχνοτροπία μεταξύ τῶν εἰκόνων τῆς Χοζοβιώτισσας καὶ τῆς Γαλάτας εἶναι τόσο μεγάλες, ὥστε θὰ μπορούσαν νὰ ἀποδοθοῦν στὸν ἴδιο ζωγράφο. Τὰ κεφάλια, οἱ φωτοστέφανοι, τὰ ἀνοικτὰ εὐαγγέλια καὶ οἱ ἐπιγραφές τους εἶναι σχεδὸν πανομοιότυπα. Οἱ διαφορὲς ἐντοπίζονται στὸν τρόπο εὐλογίας καὶ στὴν ἐπιγραφή Ὁ Παντοκράτωρ, ποὺ ἀπουσιάζει ἀπὸ τὴν εἰκόνα τῆς Γαλάτας. Οἱ χρονολο-

σία 2003, 34, 145. Πὰ παραστάσεις σὲ νομίσματα βλ. Βυζαντινὴ μεσαιωνικὴ Κύπρος (ὑπόσημ. 19), 90-91, ἀριθ. 30, 32-34.

²⁸ Πὰ τὴν εἰκόνα στὸ τέμπλο τῆς Χοζοβιώτισσας βλ. Π. Α. Βοκοτοπούλου, «Οἱ δεσποτικὲς εἰκόνες τῆς Μονῆς Χοζοβιωτίσσης», *Φῶς Κυκλαδικόν. Τιμητικὸς τόμος στὴ μνήμη τοῦ Νίκου Ζαφειρόπουλου*, Ἀθήνα 1999, 360-363, πίν. 1-2. Πρβλ. τὸν κατάλογο τῆς ἐκθέσεως *Μυστήριον Μέγα καὶ Παράδοξον*, Ἀθήνα 2001, 200, ἀριθ. 57 (Π. Α. Βοκοτόπουλος). Πὰ τὴν εἰκόνα τῆς Λευκωσίας βλ. Παπα-

γεωργίου, *Εἰκόνες τῆς Κύπρου*, 93, εἰκ. 58. Πὰ τὴν συγκεκριμένη παραλλαγή τοῦ Παντοκράτορος πρβλ. Ν. Σιώμκου, «Εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ Παντοδυνάμου στὴ Μονὴ Κουτλουμουσίου καὶ ἡ τάση ἐπιστροφῆς στὰ πρότυπα τῆς ζωγραφικῆς τοῦ Πρωτάτου κατὰ τὸν 16ο αἰῶνα», *ΔΧΑΕ ΚΘ'* (2008), 139-141, εἰκ. 1.

²⁹ *Τετὰ Μητρόπολις Μόρφου. 2000 χρόνια τέχνης καὶ ἀγιότητος*, Λευκωσία 2000, 276, ἀριθ. 16 (Κ. Παπαϊωακείμ).

γήσεις που έχουν προταθεί είναι τα μέσα του 14ου αϊ. για τον Χριστό της Γαλάτας, ή δεύτερη πενήνταετία του 14ου ή οι αρχές του 15ου αϊ. για τον Παντοκράτορα της Χοζοβιώτισσας και το τέλος του 14ου αϊ. ή η πρώτη πενήνταετία του 15ου για την εικόνα της Λευκωσίας. Οι τρεις εικόνες προέρχονται πιθανότατα από το ίδιο εργαστήριο, το οποίο θα βρισκόταν στην Κύπρο, από όπου ή μία εικόνα εστάλη στην Άμοργό. Στο εργαστήριο αυτό ζωγραφίστηκε προφανώς και η πάριση του Παντοκράτορος του τέμπλου της Χοζοβιώτισσας εικόνα της Παναγίας Βρεφοκρατούσης στον τύπο της Καρδιώτισσας (Εικ. 8)³⁰. Η απουσία ιδιαζόντων κυπριακών χαρακτηριστικών στις εικόνες αυτές υποδηλώνει ίσως ότι το εργαστήριο βρισκόταν μὲν στην Κύπρο, οι ζωγράφοι του όμως είχαν έρθει ένδεχομένως από την Κωνσταντινούπολη³¹.

Ίδιαίτερες σχέσεις της Άμοργού με την Κύπρο την εποχή της Φραγκοκρατίας δὲν μαρτυρούνται από τις γνωστές σὲ μένα δημοσιευμένες πηγές. Οί μόνες μνείες που βρήκα είναι ναυάγιο γαλέρας προερχομένης από την Κύπρο στὰ νερά της Άμοργού τὸ 1359 καὶ σύντομη παραμονή του Jacques de Lusignan στην γειτονική Σχοινοούσσα τὸ 1383³². Σχέση με την Κύπρο υποδηλώνει ὁ θρύλος ὅτι ἡ εικόνα της Παναγίας Χοζοβιώτισσας ἦλθε από την μεγαλόνησο, ἂν καὶ ἄλλος θρύλος βέβαια την συνδέει με την μονή Χοζιβᾶ κοντὰ στην Ίεριχώ³³. Οί εικόνες που μᾶς ἀπασχόλησαν υποδηλώνουν την ὑπαρξὴ τὸν 14ο αϊ. ἀρκετὰ στενῶν σχέσεων της μονῆς Χοζοβιώτισσας με την Κύπρο³⁴.

Εικ. 8. Άμοργός. Μονή Παναγίας Χοζοβιώτισσας. Εικόνα της Θεοτόκου Γλυκοφιλούσης.

³⁰ Βοκοτοπούλου, «Οί δεσποτικές εικόνες της Μονῆς Χοζοβιώτισσας», ἔ.ἀ., 360, 361, 363-366, πίν. 3-5.

³¹ Μὲ την Κύπρο ἔχει συσχετισθεῖ, ἄλλὰ μὲ ἐπιφυλάξεις, καὶ ἄλλη βυζαντινὴ εικόνα που σώζεται στὶς Κυκλάδες: ἡ Παναγία Δεομένη στην Καταπολιανή της Πάρου. Βλ. Ἀ. Μητσάνη, «Βυζαντινὴ εικόνα της Παναγίας δεομένης στην Καταπολιανή Πάρου», ΔΧΑΕ ΚΓ' (2002), 190, 195, εἰκ. 17.

³² G. de Saint-Guillain, «Amorgos au XIVe siècle», BZ 94 (2001), 112, 87.

³³ A. Thumb, «Eine Klostergründungssage aus Amorgos», BZ 2 (1893), 295. Μαραγκοῦ, Άμοργός (ὑπόσημ. 1), 20-23. Πὰ την θρυλουμένη κυπριακὴ καταγωγὴ της εἰκόνος της Παναγίας βλ. καὶ J. Pitton de Tournafort, Ταξίδι στην Κρήτη καὶ τὶς νήσους τοῦ Ἀρχιπελάγους, μετάφραση Μ. καὶ Μ. Ἀπέργη, Ἡράκλειο 2003, 258.

³⁴ Δυστυχῶς τὸ ἀρχεῖο της Μονῆς δὲν περιέχει τόσο παλαιὰ ἔγγραφα, ὅπως μὲ πληροφορεῖ ὁ συνάδελφος κ. Ἀγαμέμνων Τσελίκας, ὁ ὁποῖος τὸ ἔχει καταγράψει.

CYPRriot ICONS ON AMORGOS

An icon of St George on horseback, measuring 106×81×2.5 cm., preserved in a badly damaged condition in the Monastery of the Panayia Chozoviotissa on the island of Amorgos (Figs 1-4), may be attributed to a Cypriot workshop. On the horse's haunches is depicted the small slave who, according to tradition, was rescued by the saint as he was serving wine to his master and carried off to his ancestral home. The composition, with the horse parading, exhibits great similarity with icons and wall-paintings dating from the 12th century onwards from Greek islands: Cyprus, Rhodes, Crete and the Cyclades. In the Cretan School, the horse is depicted differently, rearing on its hind legs, and the saint spears a dragon. The Amorgos icon bears the inscription *Ο ΑΓΙΟΣ / ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ο Β[ΑΛΑΜΙΤΗΣ]* ('Saint George Valsamitis'), after the name of a little church on the island at which there was a hydromantic oracle that attracted many pilgrims and is attested by foreign travellers from the middle of the 17th century onwards. The epithet *Valsamitis* does not characterise a specific type of St George, as is clear from an icon of the saint slaying the dragon, mounted on a horse rearing on its hind legs, preserved in another church on Amorgos (Fig. 5).

The main feature in favour of a Cypriot provenance for the icon is the relief background, characteristic of many Cypriot icons from the end of the 12th century onwards. Many Cypriot icons have a geometric design similar to that of the present icon. On the saint's shield, moreover, is a depiction of the lion rampant of the Lusignan kings of Cyprus. The icon probably goes back to the second half of the 14th century.

The icons of Christ Pantokrator and the Virgin and Child from the templon of the Chozoviotissa Monastery (Figs 6, 8) probably also have Cypriot origins. The icon of Christ exhibits many points of similarity with two icons with the same subject from the church of Ayios Georgios in Nicosia, now in the Byzantine Museum of the Archbishop Makarios III Foundation, and from the church of the Panayia in the Cypriot village Galata (Fig. 7), which presumably come from the same workshop. The matching icon of the Virgin and Child in the type known as Kardiotissa will also have been made in this workshop. The absence of distinctively Cypriot features in these icons, which date from the second half of the 14th or first half of the 15th century, suggests that the painters had their workshop on Cyprus but came from another artistic centre, probably Constantinople.